TEATRE CATALÁ

UN POLITIC DESGRACIAT

MONÓLEC CÓMIC-SATÍRIC

D'EN

E. Duch y Salvat

BIBLIOTECA DE

JOVENTUT TEATRAL

BIBLIOTECA

UN POLITIC DESGRACIAT

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://archive.org/details/unpoliticdesgrac1507duch

lioteca de JOVENTUT TEATRAL

UN POLITIC DESGRACIAT

MONÓLEC CÓMIC-SATÍRIC

D'EN

E. Duch y Salvat

BARCELONA

BRERIA CIENTÍFIC-LITERARIA DE JOSEP AGUSTÍ

Elisabets, 4

1911

Els delegats y representant
de la **Sociedad de Autore**
Españoles, son els encarre
gats del cobro dels drets d
representació.

Es propietat de l' Autor.

Queda fet el dipòsit qu
marca la llei.

Impremta Pere Ortega.—Aribau, 7.

PERSONATGE

PAU XINELLES. . . . . 48 Anys

Home baladrer, sense ofici ni benefici. Es un dels tants subjetes de pobra inteligencia que, en la política no veuen altre cosa qu'un fi innoble y ruí.

L'actor encarregat de representar aquest monólec, procurará no extremar els gestes ni donar a les paraules un to massa exagerat, de manera que les contínues contrarietats de la seva accidentada vida semblin mes promp te filles de la desgracia que dels seus desacerts. Resumint: En Pau Xinelles no es res més qu'un infelís víctima de les seves ridícoles pretencións.

UNA VEU

Época present.

L'acció a Villaparranda, poble imaginari de Castella.

Acte únic

Un senzill dormitori d'hotel de tercer ordre.

Porta a la dreta que dona al corredor. A l'esquerra una petita finestra.

Sobre la tauleta de nit, algunes ampolles ab medicines.

Cadires, quadrets de mal gust, una creu al capsal del llit, un rentamàns, etz., etz.

Al aixecarse 'l teló, en Pau Xinelles—que portará 'l cap envenat—dormirá encare.

(*Somniant y donant mostres d'una forta agitació nerviosa*).

...Sí, Majestad.

...Oh Señor; V. M. me distingue más de lo que merezco.

...Tres meses?... oh Majestad, no profeticéis al gobierno de mi presidencia tan corto plazo!

...Es cierto; el honor nadie me lo quita, pero tres meses, oh, Señor... dejadme gobernar siquiera dos quinquenios. (*Unes poques paraules incomprensibles*).

(*Ab marcat moviment de brassos*). ¡Gracias,

amado pueblo! Vuestros aplausos son para mí el mayor estímulo.

Yo os prometo acabar con todos los impuestos que os arruinan. ¡No pagaréis ya más cédula! ¿Qué importa que seáis unos indocumentados? ¡Menos documentación y más dinero es lo que deseamos!

En fin, hasta hoy sufridos y explotados ciudadanos, ¡ya tendréis ocasión de juzgar mis actos!

—¡Viva el Gobierno! ¡Viva la honradez! ¡Viva vuestro Presidente!

(*Soptadament y aixecant la veu*). Senyora Roseta! senyora Roseta! vingui, cuiti, abrassim... abrassim fort... (*abrassant el coixi*) aixi, com si fos el seu marit.

Senyora Roseta ja soc felis, felis del tot; el rei, el rei, acaba de nomenarne ministre. Ja estém salvats... Senyora Roseta...!!

(*Les darreres paraules les dirá revolcantse, tirant al ensemps el coixi per terra, desfent el llit, fins que, d' un fort cop de cap donat contra la capselera 's desperta ràpidament, posseit del mes gran sobresalt*).

Ont sonc?... Qué es això?... Quin cop m'he donat jo are... Veiam, l'espelma (*encent un misto que se li apaga; repeteix l'operació, encenet per fi l'espelma*).

Gracies a Deu! Quina nit més pesada; ni dormint puc restar un sol moment tranquil. Quin somni més agitat!...

Primer, que m'havía aixafat un tranvía, y que jo mateix presidía 'l meu enterro... després, com si'l rei m'hagués cridat á Palacio... qu'era ministre... que'l poble m'aclamava y jo... no sé, no puc recordarho ab certesa.

Es ò no desgracia? El dia que *somnio* el *somni* de tota la meva vida no poguerlo recordar!

(S'*aixeca, tapantse ab el cobrellit, se posa les sabates y després permaneix á peu dret, cobrintse tot el cos. A cada moment, li cau la roba, y ell, ab la major vis cómica posible, se l'arregla*).

Es allò: s'ha de patir per ser sant! Mai ho hauría dit que la gent d'aquesta terra fos tant selvatge.

(*Reflexivament*) Lo que's una altre vegada no'm presento pas per cap districte que no tingui reconeguda fama de pacífic. (*Mirant al rellotje*) Les cinq!... y 'l metje no ve fins a les vuit. Quin suplici!

(*Passejantse y donant á les paraules, un tó de marcada tristesa*). Que n'he sigut de desgraciat en aquest mon; ni per casualitat n'ha pogut sortir una sola cosa be; que be, ni mitjanament tan sols.

De totes maneres no hi ha que perdre l'esperansa, puig el Govern va prometre'm tot el seu apoi. Ah quan sigui diputat! ja me les pagará totes juntes el farsant den Ruiz de Borbollones!

Diguin lo que vulguin; si ell no haguès comprat á quatre miserables, el poble, per si sol, no m'hauria pas apedregat. Al menys jo no vaig donar el mes petit motiu. Si no, vegin.

(*Aixecantse* y *ab entusiasme*). La plassa estaba currulla de gent. Quan jo vaig arribar, l'ovació que'm tributaren fou veritablement indescriptible.

Les dones ploraven d'emoció; les criatures saltaven d' alegría; els joves quedaren afónics de tant cridar «Viva nuestro futuro diputado»; els vells, no

recordaben cosa semblant y jo... ja'm veia ab l'acta á la butxaca.

Mocadors enlaire!... sombreros y gorres enlaire!... americanes y bruses!... tot enlaire! ¡Alló no semblaba un mitin polític, sin mitin d'aviació!

(*La roba está á punt de càureli y ell neguitós, d'un salt, se seu damunt del llit, tapantse de mitg cos en avall.*

Després d'inàudits esforsos, me fou possible imposar silenci. Allavors vaig comensar el meu parlament, peró encare no havía tingut temps d acabar el primer paragraf, qu'un jove andalús, més lleig qu'un picador de toros, m'interrompé dient: «*No zea uté guazón, que no está uté en tierra de chinos.*»

Jo, naturalment, vaig indignarme, peró la gent... com més interrupcións... més brometa feia.

(*Ab indignació*). Al últim, vaig perdre la paciencia, la serenitat, la sang freda, la vergonya y tot quant pot perdre un home quan li prenen el pel sense solta ni volta y dirigintme an aquella multitut grollera, vaig ferlos avinent que si continuaven abusant de la meva tolerancia, me veuría en el cas de no poguer respondre de les conseqüencies... peró les conseqüencies no's feren esperar... (*ab molta resignació*) tant, que ja ho veuen... 17 dies de llit y lo que durará, encare!

Quin escándol, valgam Deu! Allò semblava talment, una sessió d'Ajuntament!

«*Que si no sirves para nada*», «*Que á la cárcel con tu suegra*»; «*Que si así te diera la viruela*»; «*que eres más malo que el tifus*» que... que encare'n vo-

len més?... Tot això, y lo que no recordo, vaig haverme de sentir d'aquella colla de mal educats!

(Ab cert convenciment). Anem a dir, que'ls insults, si son dits en castellà no ofenen tant.

Si tot s'hagués reduit a uns quants «piropos» més o menys amables, faría de molt bon explicar, però creguintho... ni en la célebre batalla de Covadonga, feu tant gasto de rocs, el gloriós exército de *D. Pelayo*.

(*Saltant del llit y dirigintse al pùblich*). Pobre cap meu! Qui li había dir que ab el temps arribaría a servir de blanco! Y quina puntería que té la gent d'aquesta terra!

(*En Xinelles, se posa'ls pantalóns, colocantse a l'altre part de llit, de manera que'l pùblic no ho vegi, puig de lo contrari, l'escena resultaría quelcóm grollera, lo que precisa evitar*). D'una part, ho ting ben merescut; sempre que m'he volgut ficar en política n'he sortit ab les mans al cap...

La primera vegada que vaig intervenirhi, me traíren miserablement. Jo tenía allavors 20 anys y les noies de Mongat, el meu poble nadiu, estaven alló que se'n diu bojes per mi. Els escrivía cada vers, capás d'enternir á un porter de cementiri. Quan una xicota estava trista, tothóm deia lo mateix: «Aquesta ja deu haver rebut una declaració den Xinelles».

No cal dir, que'l jovent del poble no'm podía veure ni en pintura. Com que no'ls en deíxava ni una... que fos guapa!

(*Ab certa tristesa*). Doncs be, un dia, els del partit den *Capeta*—un que sempre era arcalde—organisarem un mitin de propaganda electoral y jo

més confiat qu'un municipal de punt, vaig exposar als demés oradors tot quant pensava dir durant el meu discurs.

El president ho va sapiguer y com que me la tenía jurada desde un día que m'atrapá fent l'ullet á la seva senyora, que per cert era molt guapa, va reunir als demés companys á fi de pregarloshi que glosessin els meus arguments... y dit y fet: quan vaig aixecarme pera fer us de la paraula... no sabía que dir... y en lloc de fer un discurs... vaig fer un paper ridícol!

(*Posantse l'americana*). A Mongat no's parlá d'altra cosa durant molts díes, y 'l pare (q. a. c. s. davant la continua burla de qu'era objecte per part de tots els veins, va aconsellarme que marxés del poble y dit y fet... cap á Mataró falta gent.

Allí varen recomenarme á una fábrica de mánecs d'escombra, que per cert era un negoci que á aquells temps donava tant ó més que avui el timo pel procediment dels perdigóns.

(*Ab convenciment*). Mataró, no sé si ho saben, deu la seva preponderancia als mánecs d'escombra; aixó de les «cebes», es de pocs temps ensá.

No obstant, jo no guanyava ni pera afeitarme un cop cada setmana, per lo qué 'mvaig decidir a queixarme al burgés, un tal D. Pere Cirera, home més ranci que'l llart barato, el qual, després d'escoltarme atentament, me doná la raó, una dotzena y mitja de satisfaccións, un sens fi de seguretats de prosperar y després, pera completar les donacións... me va donar la llauna.

L'oncle de 'l hereu de cân Miseria, que vivía á

Barcelona, va recomenarme á una botiga de robes del carrer de la Boquería.

Als trenta dies, era tot un altre;... semblava un fideu fi!... En aquella casa tot ho midien... la roba y'l menjar!

Y vegin fins aont arriba la meva desgracia.

(*Aixecantse y encenent un cigarret*), A la botiga solia venir molt sovint una fulana que, segons me digué, habia sigut primera bailarina del Liceu.

Un dia, parlant de les delicies de la vida de botiguer, se compadí de mi, y'm recomanà a un amic seu, qu'era, allavors, Governador de Barcelona.

La meva joia fou inexplicable!... Ja estava salvat!... o al menys m'ho pensava. Peró'l governador, un tal senyor Rodriguez de las Heras y Pedraza de los Rios, — quin nom de Governador, eh? — me prometé una credencial d'oficial quint d'Hisenda, mes quan vaig anar a recullir el nomenament, me diguè que no tenia cap interés en complaurem, car el dia avans havia renyit ab la meva expontànea protectora.

(*Ab gran naturalitat*) Segons me confesà ingenuament, el motiu no fou altre que'l sortirli massa cara de sombreros.

(*Ab ironía*) Desde allavors, que no he pogut veure mes els barrets!...

Després de mitg any de vaga forsosa, car ja m'havia despedit de la botiga, vaig coneixer a un farmacéutic que als dos mesos d'esser regidor va engrandir la botiga, el qual m'oferí la representació per Fransa d'unes pastilles pere curar el mal de Sant Pau — jo no sé de quin mal patía'l meu Patró — peró com que de francés ne sabia tan

com les rosses de fer postures, ho vaig deixar correr

Mes jo, seguint els concells d'un altre regidor que si bé no havía engrandit la botiga, s'habia fet en cambi una torreta a Vallcarca, me vaig apuntar com a soci en el «Círculo Liberal Barcelonés» — una agencia de colocacions, com si diguessim.— peró vaig fer tard!... totes les plasses estaven ocupades.

(*Ab marcada tristesa*) Quins divuit mesos senyors!... Ne vatg fer de papers pera conseguir un destí!...Tots els de l'auca.

Alló fou un veritable calvari. Fins al sereno del barri devia tres péssetes!...

Per tot arreu no veia mes qu' anglesos!... Semblava talment que m'hagués traslladat a Cardiff o Liverpool!...

(*Pausadament*) Per fi, un diputat de la majoria'm colocà a 'l Ajuntament de Reus...peró al poc temps — oh fatalitat maleida! — pujaba en Cánovas, y tots els lliberals quedarem cesants!

Al últim, desesperat, vaig ferme republicá, peró'l meu primer discurs me valgué... sis mesos de presó! (*Ab satisfacció*). Aquella fou l'única temporada qu'he estat tranquil! Al menys ningú m'empaitava!

El capellá de la «gabia» va explicarme durant el meu «*veraneo*» el programa de don Carles y jo, que davant les probabilitats de prosperar, lo mateix m'era don Carles que don Josep, me vaig deixar convencer.

Al sortir de la «torra», me nombraren secreta-

ri d'un circol tradicionalista ab 20 durets al mes y casa franca.

Al poc temps, una morena del carrer d'Aribau feu que'm tornés tarumba per ella, peró quant faltava poc per portarla á la sacristía, un amic me digué que tothóm la coneixía per l'«Antiquaria» puig tots els vells verts hi teníen que veure... Y jo sense saberho! Si semblava l'ignocencia en persona!

Quin xasco, senyors! De resultes d'aixó s'inventá la dita «á Barcelona no val á badar».

(*Mirant el rellotje*). Ja's l'hora! (*destapa una ampolleta y ab una cullera pren la medicina*). Que's dolent aixó mare meva! Jo no sé perqué'ls farmacéutics planyen tan el sucre!

(*Passejantse*). Doncs be, com que'ls socis del casino me gastaven brometes molt inconvenients (*ab gravetat*) y la meva dignitat no ho consentía, no'm quedá altre remei que dimitir el cárrec. Tot per una dona!

No cal dir que la meva situació era, per no variar, en extrem apurada, y naturalmente, me fou forsós seguir els consells d'un «americano» de Ripoll, el qual m'assegurá que no hi havía en el mon país més hermós que la isla de «Calamaya» ont ell, en pocs anys hi feu una regular fortuna.

Als 45 díes hi arribava.

Allí, vaig coneixer á un general negre que aspirava á la presidencia d'aquella República, una mena de república d'Andorra, si bé no tant important.

Una revolució qu'esclatá al poc temps, l'elevá á tant alt lloc y com qu'ell m'estímava tant com

pot estimar un marit els quinze primers díes de matrimoni, en prova d'agraiment, me nombrá ministr ede Marina. Mai me n'he vist de més fresques. Sort que á Calamaya no hi había esquadra!

Peró no obstant y aixó, els negres se revolucionaren perqué jo era l'únic ministre blanc del Gabinet y ells, tot ho volíen negre! Després d'una sagnanta lluita, sortiren ab la seva. Contin doncs, si la vaig passar negre!

Com que d'ermilla no anava gaire á l'hora, no'm quedá altre remei que acceptar la proposició d'un aventurer francés, el qual m'oferí per 50 pesos una colecció de micos y lloros domesticats.

Peró Calamaya era una terra molt petita, que si no fos pels dátils ningú la conexería; y dic era, perqué va desapareixer are fa poc á conseqüencia d'un terratremol. Peró es alló, cada poble se distingeix per una cosa ó altre: Arenys per les atmetlles; Vilafranca per les coques; Paris per les... modes; Barcelona... pel monument den Pitarra y «El Siglo» per les dependentes. Oh les gracioses y sugestives dependentes «El Siglo!».

Doncs be, davant l'impossibilitat de fer negoci á Calamaya, no'm quedá més solució que traslladarme á Cuba ab els meus simpátics companys—els lloros y els micos—que per cert n'hi havía un, que ballava la «farruca» millor que la Chelito y un lloro, més xerraire que'n Canalejas, que deia tres vegades seguides sense equivocarse «Navarrorreverter» «Navarrorreverter». Ah... també tenía una cacatúa que fumaba ab pipa, y una cotorra que no servía per res...

Al arribar á la isla de les tragedies, me con-

tractá un empresari italiá. Me donava 20 pesos or per funció. Als cinc dies se calá foc al teatre y'ls pobres micos y lloros tingueren la mateixa fi que 'ls galls d'indi per Nadal.

Pobres bestioles¡ L'única que's salvá fou la cacatua!

Un cómic tronat, m'entusiasmá pera anar ab ell á Hondures. Vaig volguer provar sort per milèssima vegada, y cap á Hondures falta gent.

Després de pensarmhi molt, me vaig decidir a donarme á coneixer ab una conferencia qual tema fou. *»Necesidad de moralizar las costumbres políticas»*, peró com que'n aquell país en questió de moralitat no hi volien sapiguer rés, (si fá o no fá per tot arreu passa lo mateix), me condemnaren á dos anys y mitg de presiri. Jo prou vaig queixarme, peró ningú's compadí de mi. Tothóm me deia lo mateix! *«Más merecía aún por metcrse en Honduras»!* No tinguin por, que abans sortirá'l Sol á les dotze de la nit, que jo tornarmhi á ficar! Y aixó que en aquelles terres, tothom presúm de lliberal y demócrata!

A no ser pel cónsul d'Espanya, encare hi fora peró'l bon senyor, va repatriarme. Al arribar á Cádis, se'm morí la cacatua; se comprén, com que fumava de quaranta cinq!...

Davant d'aquest seguit de desgracies, vaig marxar cap a Madrid. Al arribarhi, no tenía més que tres rals á la butxaca. Aixó que á molts semblará denigrant, á Madrid es més que natural entre'ls politics d'ocasió; lo extrany, entre ells, es tenir una pesseta.

La casualitat feu que conegués a un jove, secre-

tari particular d'un marqués, el qual me feu entrar de «chaufeur» á la casa. Jo, com que la gana apretava, vaig acceptar. Un del ofici 'm posá'l corrent en cinq dies y als sis... ens estimbaven. Resultat; el marqués mort, dos senyors ferits y jo... ab la cama trencada y el nàs partit.

Quan estaba al Hospital,—que's com si digues sim a casa meva—la marquesa vingué á veure'm.

Anunciarme la seva visita y tenir un susto de mort, tot fou hu! Estaba cregut que'm mataría. Lluny d'això, la desconsolada viuda—segóns les esqueles—m'abrassá emocionada, dientme «¡Pablo! ¡Pablo! ¡es usted el hombre que me faltaba!» y sense dirme res més, m'allargá un bitllet de cent pessetes.

Després ho vaig sapiguer tot! Feia uns quants dies que'l marqués l'había sorpresa ab un ministre. Inmediatament, se concertá un desafío y quant hi anaven, jo, encare que involuntariament, vaig solucionar l'assumpte, matant al marit.

(*Ab naturalitat*). Als pocs dies rebia un sens fi de proposicións de casades ab automóvil!!

(*Pretenciósament*). El ministre, volguetme donar una mostra d'agraiment, prometé ferme diputat, presentantme com a candidat ministerial per aquest districte, que'n diuen Villaparranda, ont la pega maleida ha fet que trobés un contrincant molt perillós, peró difícilment sortirá ab ls seva.

(*Sentantse damunt del llit*). Y aquí'm tenen esperant el resultat de la elecció.

Lo extrany es que no hagi rebut cap nova encare, quan ahir tingué lloc la votació,

(*Una veu, desde fora*). Don Pablo; hay un telegrama para Vd.

(*Saltant precipitadament del llit y ab gran alegría*) Un telegrama? Vengo, vengo (*obra la porta y recull el despatx telegráfic. Adelantantse*).

(*Esperantsat*). Que diantre será que no hagi obtingut una majoría aclaparadora.

(*Ab impaciencia*). Veiam, veiam!

(*Sosprés y ab tristesa, si be, quelcóm exitat*).

Deu del Cel! Això no pot ser de cap manera! No, no es possible!... peró ho diu... desgraciadament no m'enganyo!..

(*Llegint pausadament*). «Triunfado Borbollones »5643 votos mayoría. Celebraremos mejora.—Co»misión Electoral».

(*Resignadament*). Cinc mil... sis cents... quaranta... tres vots... (*indignat*) y això que'l ministre'm digué que tenía la victoria assegurada!

L'última esperansa! (*ab gran defalliment*). Are si que ho puc ben dir... «Soc home á l'aigua!».

Pobre senyora Roseta; ella que's refiava de l'acta perqué li pagués els set mesos de dispesa!

(*Al públic*):

Ni diputat... quanta pega!
Això sols me passa á mi.
Está vist: fassi'l que fassi
Es aquest el meu destí.
Un favor sols els demano
Esperant veurem atés.
Y es que'm paguint tots els deutes

Perqué, senyors... no puc més!
No ho volen fer?... Doncs un altre
Que no té res d'exigent.
Son dos coses molt senzilles
Que tots poden fé al moment.
Per l'autor... una xiulada
Per la «llauna» que'ls ha dat.
Y per mi... aigua ab bolado
Perqué estic assedegat.

TELÓ RAPIT.

JUDICI DE LA PREMPSA

Diumenge passat tingué lloc a la societat «La Familia Catalana» l'estrena del monólec còmic-satíric «Un polític desgraciat» original del nostre amic Eugeni Duch Salvat.

Dita obreta—que está molt ben escrita—obtingué un éxit falaguer, éssent cridat l'autor a escena en mitg d' unanims mostres d'aprovació.

(*El Poble Catalá*, dia 22 de Novembre 1910).

***

En la Sociedad «La Familia Catalana», se ha estrenado el monólogo original de nuestro compañero en la prensa Sr. Duch y Salvat, titulado »*Un Polític Desgraciat*».

Dicha obrita està escrita con gran facilidad habiendo sido muy celebrados sus chistes, todos ellos de buena ley y llamado su autor al palco escénico al terminar la representación.

(*Las Noticias*, dia 23).

***

El pasado domingo, se estrenó en la sociedad «La Familia Catalana», con halagüeño éxito, el monólogo cómico satírico «Un Polític desgraciat», del que es autor D. Eugenio Duch y Salvat.

La obrita está correctamente escrita y tiene frases de exquisita gracia.

El Sr. Duch, mereció unánimes muestras de aprobación del público.

(*El Liberal*, dia 23).

***

ESTRENO: El pasado domingo, estrenose en «La Familia Catalana», el monólogo «*Un Polític desgraciat*», original de nuestro querido amigo y colaborador D. Eugenio Duch y Salvat.

El citado monólogo, más que nada, es una bien escrita sátira política, pródiga en chistes y ocurrencias del mejor gusto.

La obrita de nuestro amigo, obtuvo un buen éxito.

(*La Publicidad* día 23).

***

ESTRENA.—El passat diumenge assistirem á la primera representació del monoleg cómic-satiric *Un polític desgraciat*, original del nostre estimat amic en E. Duch y Salvat, que ab motiu d'un benefici, s'estrená en el saló teatre de la Societat «La Familia Catalana».

Dita obreta es escrita ab molta gracia, curulla de xistes ben trovats y no rebuscats, d'un refinat cauticisme y orfe de tota grollería, demostrant en l'autor, envejables facultats pel conreu de l'humorisme literari.

Felicitém al nostre company.

(*Metralla*, día 25).

«La Familia Catalana».—*El contramestre* y el *Detectiu Jep-Roc-Homs,* foren les obres escullides per benefici del Sr. Trull, qui travallá ab forsa amor acompanyat de la senyora Ugas, senyoreta Pairó y senyors Mallorquí, Cullell, Lavielle y Daroqui. El «clou» de la festa era l'estrena de *Un polítich desgraciat* d'en E. Duch y Salvat, monóleg ple de sátira, escrit ab molt gust, y que feu passar molt bella estona al auditori. El Sr. Duch ha comensat ab bon peu.

Avant novell autor! Rebi nostre més entusiasta aplaudiment.

(*De Tots Colors*, día 24).

***

«La Familia Catalana.—*Un polític desgraciat*, monóleg cómic satíric original d'en E. Duch y Salvat.

Es una producció que está escrita ab gracia y bon aire que, malgrat les seves llargues dimensións, s'escolta ab gust y s'aplaudeix.

Al final, fou aclamat l'autor.

(*La Escena Calalana*, día 26).

a

BIBLIOTECA

DE

JOVENTUT TEATRAL

	Pessetes
Per una capa.—Comedia en un acte y en prosa, d'en Emili Graells Castells. .	1
El Sacrifici.—Drama en tres actes y en prosa, d'en Faust Casals y Bové . .	2
Cel perdut.—Quadro dramátic en un acte, d'en Florenci Cornet. . . .	1
Francesch Rusck.—Drama en un acte y en prosa, d'en Emili Graells Castells .	1
Crepuscle.—Quadro dramátic, per Santiago Gomila.	1
L'amor es cert.—Assaig d' entreteniment escénic, per J. Oliva Brigman. .	1
¡Pobra mare!—Drama en un acte y en prosa, d'en Emili Graells Castells.. .	1
La mitjornada.—Comedia en un acte y en prosa, d'en Joseph Iborra y Solé. .	1
La Veu del Poble y el Poble de la Veu.—Revista de actualitat, per F. L	1'50
Industria Ambulant.—Dialec de R. Foyé Puig.	1
Génit y figura...—Joguina en un acte, per A. Pallardó y B. de la Torre . .	1
Dia de pluja.—D'en Louis Forest, arreglada al catalá per Salvador Vilaregut	1
El rostre ideal.—Nota escènica en un acte, d'en Xavier Viura.	1
Arsenl Lupin.—Comedia en quatre actes de F. Croiset y M. Leblanc, traducciò d'en Salvador Vilaregut. . .	2
El gos dels Baskerville.—Drama en quatre actes de Silvano d'Arborio, traducció d'en Salvador Vilaregut. .	2
San Josep gloriós.—Sainet per R. Foyé	1
Un polítich desgraciat.—Monólech còmich satírich d'en E. Duch y Salvat .	0,50